

FOLK OG LAND

NR. 10 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 16. MARS 1963.

LØSSALG 85 ØRE

Nils Juulsgaard. 49

Krigsskylden i amerikansk belysning

Kortfattet oversikt over professor Hoggans store verk «Den påtvungne krig.»

Den amerikanske professor Hoggans monumentalverk «Den påtvungne krig» har så å si ikke vært omtalt her i Norge, antagelig fordi den ikke passer inn i det som er autorisert som den annen verdenskrigs historie. Og dog skulle en tro at denne bok som har vakt slik oppsikt utenlands kunne være verdt noen ord. I professor David L. Hoggans store historiske arbeid blir legenden om Tyskland som den ene skyldige for krigen endelig og indiskutabelt tilbakevist. Riktignok har noen ganske få av etterkrigstidens patriotiske tyske «historikere» ilt til med sine brannslanger for å prøve på å skylle bort den sannhet som kunne frita deres såkalte fedreland for eneskylden, men avgjort uten hell. De har da heller ikke innlatt seg på noen føring av motbeviser, men gjentar bare de samme påstander slik som vi kjenner det så vel her i Norge når den virkelige sannhet dokumenteres i strid med det alment godtatte.

Vi vil gjerne gjøre våre lesere bekjent i store trekk med dette verk, som vel er en merkesten i etterkrigstidens historieforskning. Og vi gjengir derfor her en omtale av boken hentet i det tyske studentblad «Deutscher Studenten-Anzeiger». Omtalen er så lang at vi må dele den på tre numre:

I.

Hoggans bok «Den påtvungne krig» («Der erzwungene Krieg») er frukten av langvarig historisk forskning

Den polske utenriksminister Beck, som bærer et tungt ansvar for det som hendte hans land og hele verden.

(allerede i 1948 avsluttet Hoggan ved det berømte Harvard-universitetet i Cambridge, Mass., en doktordisputas om de tysk-polske forhandlinger 1938—39. Samtidig er den også resultatet av et gledelig vitenskapelig samarbeide, for ytterligere 12 amerikanske historikere har bidratt med sin del. Hoggan står altså ikke alene med sin oppfatning i USA. Verdt å nevne er den omhu med hvilken forfatteren har gått frem: tre ganger ble manuskriptet omarbeidet på grunn av nytt dokumentmateriale og kritiske forslag fra amerikanske sakkyndige før det fikk den form som det nå foreligger i.

TO GANGER OVERVEIET POLEN ET ANGREP PÅ TYSKLAND

Innledningsvis befatter Hoggan seg inngående med utviklingen av de tysk-polske forbindelser. Mens Weimarrepublikken avviste en anerkjennelse av den ved Versaillesstraktaten trukne østgrense og siden 1925 befant seg i en handelskrig med Polen, gjorde Hitler allerede fra mars 1933 «anstrengelser for å forsone polakkene og vinne deres tillit», noe som siden, slik Hoggan skriver «ble en bestanddel av hans politikk.» Han begynte å motsette seg ønskene fra Reichswehr og utenriksdepartementet om en antipolsk og prosovjetisk politikk og å ta sikte på et forbund med Polen. Det lykkedes ham snart å få istand en bedring av forholdene til naboen i øst. Marskalk Pilsudski utnevnte den dengang ennå tyskvennlige diplomat Joseph Lipski til ambassadør i Berlin. Allerede i januar 1934 ble det undertegnet en ikke-angrepspakt mellom de to stater.

Likeoverfor disse anstrengelser på å gjøre opp strids-spørsmål gjennom forhandlinger og overenskomster, stod på polsk side den hensikt å fremkalle en krig mot Tyskland. Først i året 1958 ble det kjent at det bestod polske krigsplaner mot Tyskland i 1933, for Pilsudski så i utnevningen av Hitler til rikskansler et virksomt påskudd til en inngripen av de allierte. Dengang motsatte England seg disse krigsplaner og påvirket også Frankrike til å avvise en preventivkrig.

Selv om ikke Pilsudski fikk gjennomført sine hensikter, så hadde han dog med dem gitt sine etterfølgere et slett eksempel og det var å befrykte at de en vakker dag ville ta dem opp igjen.

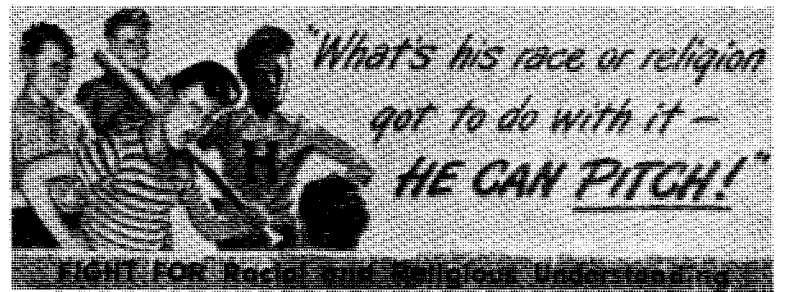
Det bød seg snart en anledning til det. 7. mars 1936 bekjentgjorde Hitler i en riksdagstale besettelsen av det inntil da demilitariserte Rhinland av tyske tropper. Uten å avvente en fransk anmodning om polsk våpenhjelp, overrakte utenriksminister Joseph Beck, etter Pilsudskis død (1935) ansvarlig leder av den polske utenrikspolitikk, den franske sendemann i

Forts. side 6

Arminius:

Vanartet barn eller skjulte planer?

ANTI-DEFAMATION LEAGUE I USA OG DENS JØDISKE STIFTER B'NAI B'RITH-ORDNEN.

Denne plakaten fra ADL er smukk, men kan noen av disse komme med i B'nai B'rith?

Det amerikanske ukeblad «Time», som i det hele tatt er en sørgelig forestilling, bragte for kort tid siden en begeistret hyldest til den jødiske frimurerorden B'nai B'riths' datterorganisasjon Anti-Defamation League. — Foranledningen var at denne siste organisasjon fyller 50 år.

Også norske avislesere vil uavlatelig ha lest om denne Anti-Defamation League — (ADL), som tar seg så varmt av alle negere i USA og sterkt påtaler allslags rase-messig og religiøs diskriminering, men som pussig nok aldri har et ord å si om den diskriminering av tilsvarende art som foregår i Israel. Men her er hva «Time» bl.a. skriver:

«Ligaen startet i 1913, da omkring 15 medlemmer av B'nai B'rith møttes etter innkallelse av chicagosakføreren Sigmund Livingston.»

«Deres øyeblikkelige mål: 'Å stoppe, ved å appellere til fornuft og samvittighet, og om nødvendig ved å appellere til loven, diskrimineringen av det jødiske folk.»

Efter å ha beskrevet hvorledes ligaen begynte å bearbeide aviser, revyforfattere

og filmprodusenter, fortelles det at det i sin tid til og med gikk til angrep på verker som *Oliver Twist* og *The Merchant of Venice*, som «antise-mittisk litteratur», men efter en stunds forløp måtte man gi opp og erklærte: *The Merchant* er godkjent som et klassisk verk i verdenslitteraturen. Som et arbeide av stor kunstnerisk kvalitet, kan det ikke underkastes censur i et fritt samfunn.' Og det var naturligvis smukt.

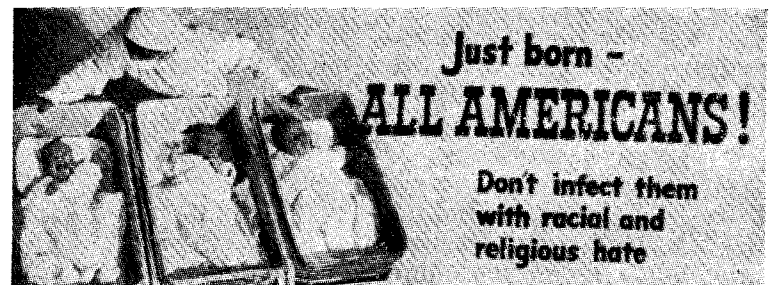
Under første verdenskrig ble jødene i USA, som forøvrig også i Tyskland, beskyldt for å lure seg unna. Således erklærte et amerikansk reglement: «De som er født utenlands og spesielt jødene er mere tilbøyelige til å simulere enn de som er født i landet.» Ligaen protesterte mot dette og president Wilson måtte besørge reglementet inndradd. Bladet forteller videre:

«Efter krigen benyttet ligaen en mere aktivistisk taktikk. Den smuglet en hettekledd journalist inn i Ku Klux Klan for å holde offentligheten underrettet om den antisemitiske og antinegeraktiviteten som foregikk bak kulissene. Den infiltrerte det

(Forts. s. 7)

I Polen ble det systematisk hisset til krig.

«Nyfødte — alle amerikanere! Ikke smitt dem med rasehat og religiøst hat», har B'nai B'riths datterselskap den freidighet å sette på sine plakater.

Krigsskadeoppgjøret

Krigsskadeoppgjøret som har trukket så lenge ut skal nå avvikles, men først skal den store misnøye og de mange klager fra krigsskadelidte, som er sendt storting og regjering, undersøkes.

Som kjent skulle de av landets kommuner som hadde krigsskadelidte innen sine områder delta i erstatningen, og følgene har ikke uteblitt. De kommuner som har unnlatt å innfri regjeringens løfte om skadebot, og isteden ført statens erstatningsmyndigheter bak lyset med uriktige skaderapporter, står således foran et stort og uventet oppgjør. Interessant skal det bli å se hva de har å si til sitt forsvar.

Noe for monarkistiske tyskerhetsere!

Den danske publikasjon FÆDRELANDET bringer noen betraktninger omkring «Fyrsteforlovelsernes Tid» og det bladet skriver i denne forbindelse kan det være grunn til å merke seg for noen og hver av de siste dages monarkister med de trauste sosialdemokrater i spissen. Vi siterer litt:

«Når udprægede Tyskhadere advarer mot tysk Overherredømme, Despoti og al anden vederstyggeligt Uvæsen, der ifølge deres Opfattelse følger med alt, hvad tysk er, bør man som Modvægt derimod ransage Gotha-kalenderen, der ved siden af diverse Landes Adelsaarbøger er den interessanteste og betydeligste historiske Haandbog, der eksisterer.

For det første finder man, at næsten alle nuværende europæiske Fyrstehuse er saa godt som af ublandet tysk Afstamning. Dette gælder baade Coburg-Gothaerne i England og Belgien, Glücksburgerne i Danmark, Norge og Grækenland, Huset Oranien-Nassau i Nederlandene og paradoksalt nok ogsaa Huset Bernadotte i Sverige for næsten samtlige Kvindelinjers Vedkommende.

Det britiske Kongehus, der under Krigen 1914-18 antog Navnet Windsor, nedstammer gennem Dronning Victoria direkte fra de tyske Hannoveranere og har ved Ægteskaber med Dronning Alexandra af det dansk-tyske Kongehus Oldenburg-Glücksburg-Beck og Dronning Mary, f. Hertuginde af Teck yderligere allieret sig med tyske Slægter. Den nuværende Prins af Wales, Prins Charles, er ikke nogen Windsor, men paa Fædrenes Side en Oldenburg-Glücksburg-Becker.

Den græske Kongefamilie Oldenburg-Glücksburg-Beck er indgiftet i Slægterne Hohenzollern og Braunschweig-Lüneburg og derigennem overvejende tysk.

Norges nuværende Konge er paa Fædrenes Side en Oldenburg-Glücksburg-Beck, paa Mødrenes en Coburg-Gotha, Mormoderen var en Oldenburg-Glücksburg-Beck.

Fortsatt er her økonomisk ruinerte fra okkupasjonens år som ikke har fått skadeserstatninger. På mitt hjemsted er vi tre ulykkelige naboer, som ble økonomisk ruinert som følge av 3½ års evakuering og som ingen erstatning har fått. En av de tre, en enke med barn, lever fortsatt i sine sønderskutte hus som følge av den manglende erstatning. Den store frihet angjeldende kommunes tjenestemenn har tatt seg for å spare kommunen er trolig enestående for hele landet. Hjemsted med hus og eiendeler ble okkupert av våre felles gjester 15. februar 1942 og omdannet til bunkerstasjon. Husene og alle eiendeler ble sønderskutt, fjernet og knust. Da gjestene var reist, kom kommunenes takstmenn, som ved sin lynvisitt sa at kommunen jo skal delta i erstatningene, og ellers gjorde seg ferdig med taktsforretningen på et halvt minutt.

Oppgjørsmemnda sier i sin skaderapport til Justisdepartementet at de tre naboer ingen skade og tap har lidt, så deres søknad om erstatning er grunnløs. Ordføreren sier at de skadelidte har fått erstatning nok. Ingen av dem var på åstedet i 1945 og hadde således intet grunnlag for sine skaderapporter.

I 1951 bekrefter takstnemnda sin mangelfulle og uriktige taktsforretning og samtidig sier oppgjørsmemnda i sin selvlagde oppgjørsrapport at undertegnede har fått 3.390 kroner i erstatning, hvilket er meg helt ukjent.

I håp om beskyttelse av landets lover, anmeldte de skadelidte nevnte rapportører til politimesteren, som i omgående svar sier at han advarer dem mot å anmelde folk for å ha benyttet falske dokumenter, idet de selv risikerer straff. Kommentarer bør gjøre seg selv. Lensmann og politimester har avsluttet de utallige henvendelser om å undersøke saken. Skader og tap er bevislig hver dag.

Som nevnt, skal det bli interessant å se hva nevnte kommunale tjenestemenn måtte ha å si til sitt forsvar etter å ha drevet et slikt skuespill med statens myndigheter i mange år.

Stokmarknes, 18. februar 1963.

Jens Pedersen.

Men hånes loven i en samtids brode, da må for slægtens synd en skyldfri blode.

(Henrik Ibsen).

Kriegsberichte der Waffen-SS

I denne nye serien kan nå skaffes:

Georg Haas: Brände an der Oder. Pris kr. 18,—.

Georg Haas: Und gaben die Hoffnung nicht auf. kr. 18,—.

Otto Skorzeny: Lebe gefährlich. Pris kr. 20,—.

Otto Skorzeny: Wir kämpften - wir verloren. Pris kr. 20,—.

Günter Werdorf: Standarten-Oberjunker Normann. — Pris. kr. 18,—.

Fraktfritt mot forskuddsbetaling, eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LAND's BOKTJENESTE
Postboks 3214, Oslo — Postgiro 164 50.

Den indre styrken i vårt fellesskap

En takk

Hjelpeorganisasjonen vil med dette få takke Folk og Lands lesere for de bidrag som vi har mottatt etter vårt opprop i november 1962. I løpet av desember hadde vi gleden av å motta omkring kr. 12.000. Dessuten fikk vi vår første arv, skjenket oss etter testamentarisk bestemmelse av kunstmaler J. Bechen. Arven var på kr. 4.600 og har kommet meget vel med i vårt hjelpearbeid.

I det nye år har der også vært voksende interesse for vårt arbeid. Nylig fikk vi kr. 3.500 som gave fra en enkelt bidragsyter som på denne måten stilte en vesentlig del av sine oppsparte midler til vår disposisjon. Slikt gir oss nytt mot og kraft i vårt arbeid! Det er godt på denne måten å merke den indre

styrken i vårt fellesskap. Det er jo ikke først og fremst de store ordene som betyr noe, men at vi i gjerning viser hvem vi hører sammen med! Våre krigsskadede frontkjempere og de falnes etterlatte vet å verdsette virkelige bevis på vår solidaritet og samkjensle. Vi er glad for det arbeid vi har fått anledning til å utføre. Uten den hjelp vi har mottatt fra våre bidragsytere hadde det ikke gått. Slik som det nye året har begynt, går vi fremtiden tillitsfullt i møte i forvissningen om at stadig nye bidrag må strømme inn til oss. Det er allikevel langt fra at vi kan gi våre krigsinvalidere og etterlatte tilnærmedesvis den hjelp som de får som har vært på den andre siden. Men bare det at hjelpen ikke stopper, men stadig kan komme til dem som trenger det, er av uvurderlig betydning.

Bidrag kan fortsatt settes inn på vår postgiro konto nr. 180 70. Vi mottor også gjerne henvendelser fra dem som ønsker å testamentere oss beløp til hjelp i vårt arbeid. Ønskes beløp bortgitt som arv, må testament opprettes og formreglene i denne forbindelse er meget strenge. Vi står gjerne til tjeneste med hjelp og veiledning.

Enda en gang, hjertelig takk!

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte.

I politikken må sannheten vente til noen får bruk for den. ... (Bjørnstjerne Bjørnson).

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

23

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Ny USA-svindel

Det er hyggelig for en gangs skyld å kunne gi litt ros både til den norske regjering og til storparten av den norske presse. Vi tenker på den holdning myndighetene og opinionsbestemmerne i dette land har tatt til den siste amerikanske storsvindlen omkring den kjernefysiske såkalte NATO-styrke.

Men nettopp dette at selv de norske trotjenere i angelsaksisk tjeneste — tilogmed med fremmedordet VG i spissen — nå reiser bust, åpenbarer også i all sin gru omfanget av den amerikanske freidighet når det gjelder forholdet til den gamle kulturskapende verdensdel Europa. Riktignok hadde den golfspillende generalpresident Eisenhower en usedvanlig uheldig hånd når det gjaldt amerikansk utenrikspolitikk, men Kennedy overgår selv ham.

I flere av de store dagsaviser har der i det siste dukket opp kronikker og artikler som beskjefter seg med Norges stilling i en kommende krig. Det later til at med tid og stunder er nå flere av ekspertene kommet til samme resultat som det FOLK OG LAND har lagt frem for sine lesere i årrekker, nemlig at det bare er uansvarlig tåpelighet å regne med at USA etter at det ikke lenger har atommonopol og selv er direkte utsatt for de russiske interkontinentale raketer, skulle ville sette sin eksistens på spill ved å ta en atomkrig for Norges skyld, eller for Europas skyld i det hele tatt. Dette er så innlysende og er så tydelig demonstrert av USA overalt i verden at det bare er forbrytersk ansvarsløshet å bygge Norges sikkerhet og fremtid på noe annet.

Spesielt katastrofal er en slik feilvurdering fordi situasjonen etter Norges brudd med Norden og tilslutning til den amerikanske krigsallianse, som ikke lenger kan yde oss hjelp av noen art, er den som for eksempel den gamle generalstabsoffiser oberst Erik Qvam slår fast i en kronikk i AFTENPOSTEN, at «svenskene synes å regne med at en ny krig vil starte med russisk kupartet besettelse av Norges vestkyst så langt syd som til og med Trøndelag», en vurdering som obersten underskriver.

Vi vil for egen regning tilføye at Norge måtte være lykkelig om russerne i en slik situasjon nøyet seg med dette. Og vi vil gjerne også si at det er nedslående at denne norske oberst som ser situasjonen så klart likevel er så innsauset i autorisert etterkrigstro og etterkrigspropaganda at han av det han forstår trekker den slutning at vi etter slik gjennom vår NATO-deltagelse å ha sikret oss krigsdeltagelse skal akseptere at vi ingen NATO-hjelp får, men likevel innenfor NATO utbygge vårt konvensjonelle forsvar. For den gamle kriger mener tydeligvis at vi ganske alene skal kunne stanse russiske inntrengere, som vi selv har invitert, med en slags underlig geriljakrig.

Det er de samme betraktninger som foran er gitt som også dikterer de Gaulles politikk når det gjelder Frankrike og Sentral-Europa. Han regner også med at USA's løfter ikke engang er verdt det papir de er skrevet på når det gjelder et forsvar som virkelig koster noe av europeiske interesser.

Og hvor stor grunn både han og Norge har til å tvile på dette viser den siste amerikanske uforskammetheten i forbindelse med den kjernefysiske NATO-styrke. For hva er det USA byr Europa som garanti for at det ikke vil svikte i alvorets stund slik det hittil har gjort verden rundt? Jo, en kjernefysisk styrke som ikke skal kunne brukes hvis noe land nedlegger veto! USA som skal være leverandør, sannsynligvis øverstkommanderende og dertil ha sin private kjernefysiske styrke ved siden av, skal altså fortsatt kunne hindre at det blir trukket inn i en kjernefysisk krig med Sovjetsamveldet mens de europeiske makter på sin side

Æres den
som
æres bør

Vi iler med å be TELE-DØLEN om undskyldning fordi vi kom i skade for å forveksle bladet med TELEN, men på den annen side kunne vi jo oppfordre TELEDØLEN til å gi oss en undskyldning for at bladet så ofte og så iherdig forveksler FOLK OG LAND med det danske kommunistblad LAND OG FOLK.

Ellers er vi ikke urimeligere enn at vi gjengir TELEDØLENS besværing i bladets nummer for 27. februar:

«I nazistbladet «Folk og Land» er gjengitt en uttalelse om at «den nye våpenloven har vakt sterk indignasjon i heimefrontkretser i Notodden». Angivelig skal dette ha stått i Teledølen, men det er i Telen for 31. januar det har stått. Spesielt framheves følgende avsnitt fra nevnte stykke: «Den nye loven er en tro kopi av naziloven. Nekt registrering, vil budstikken lyde på, akkurat som det under krigen het: Ikke lever våpnene». Og «Folk og Land» skriver: *Så får vi se hva myndighetene gjør med en slik oppfordring til lovbrudd.*

«Folk og Land» er kommet i skade for å rette smed for baker. — Teledølen må fraskrive seg den tvilsomme ære å ha oppfordret til lovbrudd. Æres den som æres bør».

Redaktørskifte
i NATIONEN

NATIONEN meddeler at avisens nåværende redaktører Hans Holten og Erling Johnsen skal trekke seg tilbake fra 1. september i år og at Senterpartiets tidligere generalsekretær cand. oecon. Dagfinn Vaarvik skal overta som ansvarlig redaktør.

Det er oss ikke mulig å felle noen tårer over redaktør Holtens tilbaketreden. Til tross for at han har vært fullt klar over «retts»oppgjørets allehånde skrøpeligheter, har han av taktiske partispekula-

ikke har noe annet å si enn å kunne hindre NATO som sådan i å bruke kjernefysisk våpen i en krig som USA og Sovjetsamveldet måtte sette igang, men ellers ikke kan hindre at Europa blir slagmark i en slik krig. Som betaling for dette generøse og betryggende tilbud krever Mr. Kennedy at Europa skal bestride over halvparten av utgiftene til vrøvlet!

Er det rart at de Gaulle reagerer og at selv norske partipolitikere begynner å få øynene opp?

Olga Bjoner:

Hvor står presteskaperet idag?

Det har vært skrevet meget om teologi i dagspressen en tid. Noe kan en helst kalle flisespikkeri. Men ett spørsmål har de stridende ikke kommet inn på, og det er de kristnes, særlig presteskaperets stilling til rettsoppgjøret. Det er nå klarlagt at NS-folk er dømt i strid med grunnloven og internasjonal rett. Hvorfor er kirkens tjenere tause når det gjelder en så himmelropende urett mot en stor del av folket? At de verdslige myndigheter ikke vil gjøre uretten god igjen, at de derfor ignorerer det hele og stikker beviser under stol, det kan en til nød forstå. De er vel seg selv nærmest og er redde for den skandale det vil bli om folket får øynene opp for sannheten. Men prestene, skulle ikke de være av de første som sa fra om sannheten? Hvorfor tier de om uretten? Er de redde for sin posisjon, for forfremmelsen? Det var en som sa, at en skal adlyde Gud mere enn menneskene. Dette ordet har gyldighet den dag idag.

Hvorfor står kirkene mange steder så å si tomme. Er det fordi en har en kanskje ubevisst følelse av at det er noe som ikke stemmer. At det som sies fra prekestolen ikke er i samsvar med det som idag praktiseres av dens tjenere. Eller er det mot det skorter på?

Kristendommens gang gjennom tidene er brolagt med blod, skjensel og urett. En kan bare lese folkenes historie, så får en se, at en stor del av prelatene gjennom århundrer levde skamløst, gikk ikke unna for intriger, mord, bestialsk mishandling, tyveri og handel med kirkens verdier for å skaffe seg selv penger og politisk makt. De snudde kappen etter vinden og glemte eller neglisjerte Guds ord og den gjerning de skulle gjøre i Hans tjeneste. En vemmes ved å lese det. Gjennom alle tider har slike sveket Gud og Hans bud. Og når så kristendommen tross svik og forfølgelser har holdt seg, så skyldes det dem som ikke svek. Det var alltid en flokk, liten eller stor, som var modige nok til å være tro-

sjoner vært med på å hindre sannheten i å komme frem. Og det er ingen undskyldning for en mann som representerer Norges bønder at det er andre redaksjonsledere som har vært verre. Dertil kommer at hans syn også i stor utstrekning har preget det parti han tilhører.

Vi kjenner den nye redaktør Vaarvik som en mann med et sunt og nasjonalt syn på tingene, og det er vårt håp at han i den nye stilling også må finne kraft og mot til ikke å gå på akkord med sannheten og retten.

fast mot guddommen og holde de religiøse verdier rene og uforfalskede og overlot dem til neste slektledd som tok vare på dem og lot dem gå videre. Derfor er troen på Gud og Hans ord som en gyllen, alltid skinnende tråd i en vev som ellers er skitten og stygg. Og den vil vedbli å skinne til alle tider lenge etter at det andre i veven er råtnet bort.

Men hvor står kirken idag? Presteskaperet kan ikke unnskyldes seg med at de er uvitende om de faktiske forhold ved «retts»oppgjøret. Som intelligente, vel utdannede mennesker har de ikke lov til det, selv om de kanskje bare leser den ensrettede jøssingpressen. De har plikt til å undersøke saken. En har iallfall lov til å forlange at de går i spissen for å kreve en objektiv granskning av hele saken. Men gjør de det? På få unntagelser nær prøver de tvert imot av all makt å hamre fast lovligheten av å straffe en stor del av folket — landsvikerne.

Enn om de snudde om, mannet seg opp til å ta de forfulgtes parti? Da ville kanskje kirkene og bedehusene fylles igjen, fordi tilliten var gjenopprettet. Kanskje ville de til å begynne med møte vansker, kanskje ville forfremmelsen gli unna. Men det er dog slik, skulle være det, at det å være forkynner er ikke i første rekke et embede men et kall. Derfor har en rett til å kreve mer av dem enn av andre. Er det mot som fattes, er det verdslige ting som veier mer enn annet. Enn om de billedlig talt tok på seg kamelhårskappen og sandalene? Det er ingen dårlig rustning for dem som skal stride for retten og for troen.

Ett spørsmål kommer ofte for meg: Er løgn, fortelser, forfølgelse og ondskap blitt legaliserte moralbegreper i dagens Norge, når det bare kan tjene de politiske interesser? Olga Bjoner.

Wiener Buchhändler

(Akademiker),

sucht zwecks späterer Ehe Schriftwechsel mit einer Dame von ca 33 bis 43 Jahren. Zuschriften an Dr. Mück, Wien VIII, Lerchenfelderstr. 78.

FORBUNDETS KONTOR

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag — torsdag og fredag i hver uke mellom kl. 11 og 15. Telefon 37 76 96.

NÅ MÅ
BLADPENGENE
BETALES

hvis stans i forsendelsen vil undgås!

Vi ber alle efternølerne om å ordne saken omgående.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

C. Så kom 9. april

I henhold til divisjonssjefens utrykkelige ordre, men mot min protest, ble altså Feltbataljon I/I. R. 13 ført over til Narvik.

Det er ikke bare jeg som synes dette var en ulykkelig måte å disponere bataljonen på, for i sin bok «The Campaign in Northern Norway» skriver vår første militærattasjé i Washington etter krigen, oberst O. Munthe Kaas, bl.a. følgende (side 12—14):

«Overførelsen av bataljonen var i virkeligheten en tredobbelte feil. Man oppådde ikke den tilskattede forsterkelse av Narviks forsvar. Selve bataljonen gikk tapt for nordmennene. Elvegårdsmoen med sine verdifulle arseneraler til utstyr av 4 infanteribataljoner, 1 ingeniørbataljon og 1 sanitetskompani falt i hendene på det tyske detachement, som var sendt til Bjerkvik og Elvegårdsmoen, samtidig med at hoverstyrken av general Eduard Dietls 3. Gebirgsdivisjon besatte Narvik.

II. Bataljon av 15. Infanteriregiment — hvis

oppsettingssted var Elvegårdsmoen — var på nøytralitetstjeneste i Bardu, da tyskerne slo til. Den fikk av 6. Divisjon ordre om snarest mulig å rykke til Elvegårdsmoen, men et svært snøfall sinket dens marsj over fjellene mellom Salangdalen og Gratangdalen. Det tyske detachement fant derfor Elvegårdsmoen uten effektivt forsvar. Tyskerne fikk ikke alene på en lettvinnt måte fatt i det store leir-etablissement, med dets betydelige lagre av våpen, ammunisjon, klær, utstyr, proviant osv., men fikk også fast fot på nordsiden av fjorden. I Bjerkvikområdet skapte de seg en base hvorfra de kunne føre sitt angrep videre mot nord i retning Bardu som militært sett er den viktigste del av Nord-Norge. For her var eksererplassen og magasinene for Troms Infanteriregiment nr. 16, 3. Bergartilleribataljon 6. divisjonsbefalskole, 6. intendanturkompani, Bardufoss flyplass Nord-Norges arsenal osv.

Lenger nord lå byen Tromsø, som er det administrative sentrum for Nord-Norge, med store lagre av alt som trenges, en utmerket havn, fartøyer, fabrikker, base for sjøfly.

Felttoget i området Narvik ville ha antatt en helt annen karakter og utviklet seg mindre gunstig for tyskerne, hvis I. Bataljon av 13. Infanteriregiment på Elvegårdsmoen ikke var blitt flyttet, men isteden var blitt gitt en sjanse til å ta opp en forsvarskamp mot en tysk land-

gang i Herjangen, en fjordarm på nordsiden av Ofotfjorden.

Et forsvar av Narvik krever lang forberedelse og ganske andre landmilitære og sjømilitære krefter og hjelpemidler enn de som sto til disposisjon denne aprilnatten, og bare med noen få timers varsel om å avvise et sterkt og vel planlagt tysk angrep, som kom overraskende. Det ville ha vært bedrøvelig om Narvik var blitt erklært for åpen by, siden det ikke var tid til å organisere et høvelig forsvar. Så ville alle disponible krefter vært benyttet til å isolere tyskerne ved Narvik, idet man kunne hindret dem i å støte østover langs Ofotbanen og nordover mot Troms fylke.

Slik som situasjonen var, måtte forsvaret av byen være håpløst og praktisk talt alt som nordmennene satte inn i forsvaret gikk tapt, herunder de to panserskip «NORGE» og «EIDS-VOLD» med størsteparten av deres dyktige og tapre besetninger. Hvis de hadde befunnet seg i en friere stilling, og ikke vært bundet av hensynet til byens forsvar, ville de norske sjøstridskreftene vært i stand til å oppta en kamp med den tyske destroyerflåte under mere like vilkår.

Min tidligere divisjonssjef, generalmajor Carl Erichsen, var et av vitnene i rettsaken mot meg. Han uttalte at det hadde vært en feil å flytte major Spjeldnes's bataljon fra Elvegårdsmoen til Narvik. Den skulle sammen med de andre feltavdelinger stått til divisjonssjefens disposisjon til manøvrering mot tyskerne i Troms Innland. Den skulle vært divisjonssjefens «knyttede neve».

Men for å komme tilbake til situasjonen i Narvik aftnen 8. april:

Min stab var i full sving med å ordne med mottagelsen av de 800 mann som kom marsjerende i snøstorm og mørke for å ta imot tyskerne som etsteds sønnar for Vestfjorden kjørte nordover med høyeste trykk på alle kjeler.

Straks staben var gått fra regimentskontoret møtte fun-

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

«Jeg likte Dem ikke, Helena, det vet De, men nå savner jeg Dem faktisk. Det er et galehus oppe hos oss. To politipresidenter, halvparten av kommissærene arrestert, politifolkene gjør hva de vil, de fordømte røvergardistene breier seg overalt. Det vet De ikke at man kaller revolusjonsgardistene for røvergardister? Det er noe fryktelig pakk, de har laget det reneste slaktehuset ut av politiskolen, i sal 114! Alle garasjene er overfylt med lik, de ligger rundt omkring på fortauene, og det i denne varmen! Jeg er helt syk alt av den søtaktige liklukten. Hvis jeg bare hadde noe å gjøre! Men det finner ikke sted forher lenger, arrestantene blir ikke engang registrert. Fra politipresidentens kontor har en eller annen fyr fra motstandsbevegelsen fjernet alt skriftlig materiale. Nå sitter de borte hos sedelighetspolitiet og roter i det».

Helena sukker ennu en gang. Gudskjelov, de leter sikkert etter listen med navnene på de tsjekiske forrædere som samarbeidet med Gestapo og SD. Den blonde agenten hadde rett.

«Jeg har tatt med kaffe til Dem, Helena. Her i termosflasken. Kom hit og drikk. Idag vil De neppe få noe å spise. I fengselskjøkkenet sitter gardistene og drikker. Bare drikk, jeg har laget den ekstra sterk til Dem».

Elvira Blümelein merker at spyttet samler seg i munnen hennes. Som en sulten hund stirrer hun begjærlig på termosflasken. Men de to kvinner tenker slett ikke på å tilby henne så meget som en eneste dråpe. De snakker nå om de arresterte kommissærer. Skuffet legger Elvira seg på sengen og vil late som hun sover for å bevare anstanden, men larmen, skrålet og jammeren som stadig nærmer seg i trappen, tvinger henne til å springe opp. Fra Pecha løper med streng tjeneste-

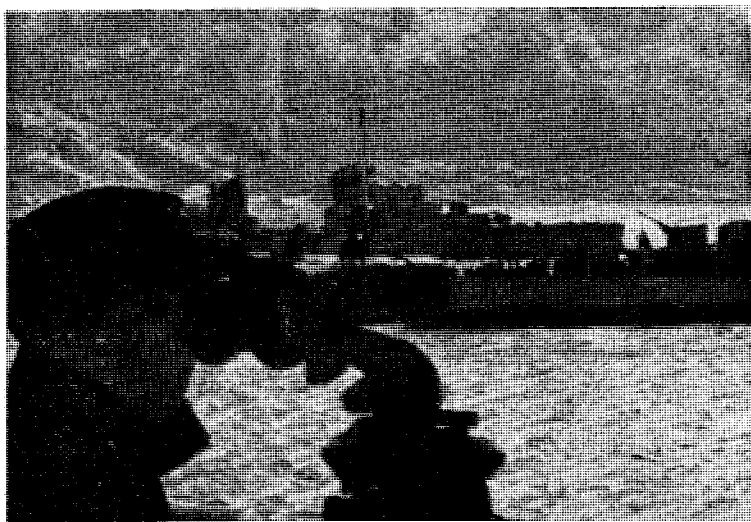
mine til døren og vil skaffe orden, men celledøren smeller med et brak mot murveggen. Fru Pecha måtte hurtig smutte inn i det lille huset av blick for ikke å bli skadet.

En klynge menneskelegemer velter inn i cellen. Gamle sigøynersker med rynkede læransikter, unge sigøynersker med brogede filler, nesten alle med ransel på ryggen og i ranslene brølende og sprellende barn. I den åpne dør står leende politifolk og ser på at sigøynerskene slåss om plassene på sengene. På Helenas seng krabber to splitter nakne gutter omkring, ved siden av dem sitter en sigøynerske med bena i kors som en tyrk og gir sitt barn, som allerede har fått nesten alle tennene. Gulvet er fullt besatt — Helena teller forferdet 28 sigøynersker og minst 20 barn. da det kommer nok en ladning. Nå kan man bokstavelig talt ikke røre seg i cellen.

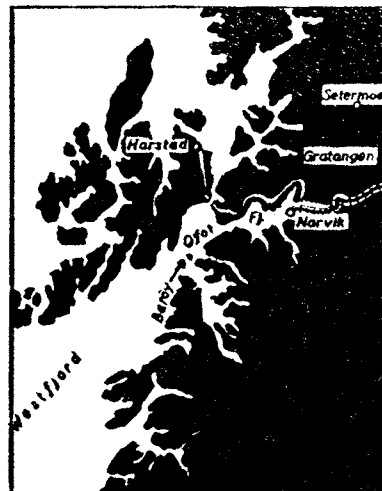
«Hva skal dette bety?» skriker fru Pecha forarget. Hun kan ikke komme ut av det lille blickhuset fordi sigøynerskene trenger seg sammen foran døren. Stemmen hennes er som mjauingen av en katt i bur sammen med brølende og fresende tigre.

Fru Blümelein står som en statue på sengen og bekjemper sin kvalme, for ved føttene hennes driver en sigøynerske lusejakt i det krusede håret til barnet sitt. Fingerneglene hennes er alt blodige og stadig knekker det påny.

Bare Helena bevarer roen. Med spark og slag baner hun seg vei til døren, som fremdeles står helt åpen. Uten å spørre politifolkene går hun ut på gangen. Alle politifolkene kjenner henne, den skjønnne Helena, den tyske politipresidentens forvente kjæreste. Hun var alltid hyggelig mot dem. Aldri hadde hun spart på forføreriske smil og like lite gjerrig var hun på små gaver. Sigaretter, permisjonssedler, sjokolade, penger, forbønn hos politipresidenten — alt kunne man oppnå hos henne. Naturligvis gjorde hun det alt sammen av beregning. At hun har regnet riktig viser seg nå. Politifolkene gjør honnør for henne som alltid. Tre stykker rekker frem fyrtoyene sine da hun stikker en sigarett mellom lebene. At hun nå er fange gjør slett ikke noe. Situasjonen i politipresidentiet veksler nesten fra time til time. Kommissærene som ble arrestert kvelden forut er allerede på frifot igjen og har arrestert andre kommissærer. Hva denne Reumann angår, så er hun altfor

«— for å ta imot tyskerne som etsteds sønnar for Vestfjorden kjørte nordover med høyeste trykk på alle kjeler»

Boljeviseringen av Amerika begynner

Quisling skriver: «Verdensboljeviseringen er et internasjonalt historisk utviklingsfenomen og ikke en tilfeldig russisk episode. Den vil fortsette sitt arbeide i verden, selv om det bryter sammen i Russland.»

Bolsjevismen er nu kommet til Amerika og har alt erobret Cuba. Amerika befinner seg nu i samme situasjon som Russland i 1905 og Europa i 1918.

I 1905 gikk Russland over til demokratiet. Dumaen (det russiske storting) ble demokratisk 1905, og israeleren Kerenskij ble medlem av Dumaen 1912. I juli 1917 ble han regjeringsjef. Det var han som skulle ha stoppet revolusjonen, men han flyktet i stedet fra alt sammen til Amerika.

Tsaren i Russland hadde i 1917 omtrent samme myndighet som kongen har i Norge, og det var demokratiet som hadde makten i Russland da revolusjonen kom.

Om demokratiet skriver Quisling: «Den borgerlige po-

litikk og marxismen er som væsken i kommuniserende rør. De borgerlige partipolitikere kan derfor aldri overvinne marxismen.»

I 1918 kom bolsjevismen til Europa og det var på et hengende hår at det ikke gikk likedan med Italia, Tyskland og Spania som det hadde gått med Russland.

Det var de nasjonale bevegelse med Mussolini, Hitler og Franco som reddet situasjonen, og frelste Europa.

Men vi vet jo alle hvordan det amerikanske demokrati allierte seg med bolsjevikene og hjalp dem til å erobre halve Europa. Og det gjorde demokratene på tross av at de visste at Tyskland var en for Amerika ufarlig stat. Hitler manglet enhver materiell forutsetning for å gjøre Tyskland til en farlig fiende av Amerika.

Han manglet bensin. Han manglet stål. Og fremforalt, han manglet et stort landområde. Bolsjevikene hadde alt dette. De hadde et helt kontinent til sin rådighet. De hadde stål. Og de hadde bensin. De hadde også en for kapitalismen uhyre farlig idé. Og de var for Amerika en virkelig potensiell dødelig fare.

På tross av alt dette, forsynte det amerikanske demokrati bolsjevikene med rent utrolige mengder av mat og krigsmateriell. Jeg nevner en liten brøkdell av dette fra Peter Kleists bok «Chruschtschow»:

Forts. side 6

Hallgeir Hørde:

Neuropa - Eurofrankrike - Totaleuropa

— sammenligner ham i hysteriske vendinger med Napoleon og Hitler.

Atter engang er en «sterk mann» trådt frem på Europas politiske arena. Charles de Gaulle heter han og det er å stille kandidat. Når det tyske Frankrikes tur denne gang til ke rike sønderlemmes flyttes automatisk det kontinentale kraftsenter og tyngdepunkt til Frankrike — men det forblir alltid på kontinentet. Uansett hvor langt man har greid å drive ødeleggelsen av Europa gjennom «maktbalanse»-vanviddet har man dog ikke rokket ved denne tilsynelatende naturlov.

Til en forandring har den «sterke» denne gang brutt ut fra demokratenes egne rekker. Det sies om ham at han aldri har vært noen god demokrat, og siden de «virkelige» demokratene i hine 5 lange år prøvde å ta ham av dage er dette formodentlig sant.

Så har da de Gaulle trukket Frankrike ut av de gode demokraters selskap og omsatt europa-tanker fra parlamentariske fraser til jernhårde realiteter. Fra sin høye trone gir de gode demokraterne med all tydelighet til kjenne at de er alt annet enn begeistret for denne nye rolle som de Gaulle spiller på det storpolitiske teater. De har på ny gravet opp sine velkjente propagandaklisjeer og skjeller ham ut etter noter. De nøyer seg ikke bare med forholdsvis beskjedne uttrykk som «le grand Charles» eller Charlemagne, men sammenligner ham i hysteriske vendinger med Napoleon og Hitler. Sistnevnte representerer som kjent det mest abjekte avskum som denne demokratiske hyklerverden kan forestille seg.

For oss som alltid har tenkt og handlet nasjonal- og kontinentaleuropeisk kan disse sammenligninger bare falle ut til de Gaulles fordel, og selv tar han også sikkert disse frådende utbruddene fra hinsides kanalen og Atlanter bare som et tegn på at han er på rett vei. Han er iallfall den eneste som for tiden representerer et europeisk alternativ i øst-vest-konflikten og som har mot og kraft til å sette bevegelse i den politiske «stillingskrig» som har dominert i årene etter 1945.

«Mennesket må begeistres for en ide forat det skal kunne yte det store», har engang feltmarskalk von Gneisenau uttalt. Som gammel general har de Gaulle naturligvis lagt opp en fullstendig og detaljert plan for gjennomføringen av sin politikk, men i motsetning til sin forgjenger Hitler mangler han den bærende ide. Det er som kjent ideene som regjerer verden og uten et ideologisk segment vil ikke Frankrike makte å forene Aftenlandenes mangfoldighet til et Totaleuropa. de Gaulles katolsk-latinske blokk vil neppe komme til å gjøre seg gjeldende utenfor Fellesmarkedets ramme. Det tyske roms egenvekt kan dessuten ikke oppheves på evig tid, og det er en kjensgjerning at Frankrikes vektskål ubønnhørlig vil stige til værs når den tyske rikssamling atter er et faktum. Dette er de Gaulle også klar over og derfor støtter han den politikken som går inn for en permanent deling av Tyskland. Men dermed har han også satt grensen for det Europa han snakker om — det blir ihøyden et Klein-Europa! Kan de Gaulle derimot greie å skape en lignende ånd i sitt Euro-frankrike og Fellesmarked-europa, som den der hersket i Det tredje rike blir han farlig for alvor. Nettopp fordi Hitler etterlot seg en udødelig ide er han like farlig (om ikke farligere) idag enn da han regjerte. En ide lar seg nemlig ikke stanse hverken av tollmurer eller eksekusjonspelotonger.

Parallellføringen med Hitler får stå for demokratenes egen regning, men det er uten tvil enkelte markante fellesstrekk mellom Frankrike av idag og mellomkrigstidens Tyskland, selv om de er uten

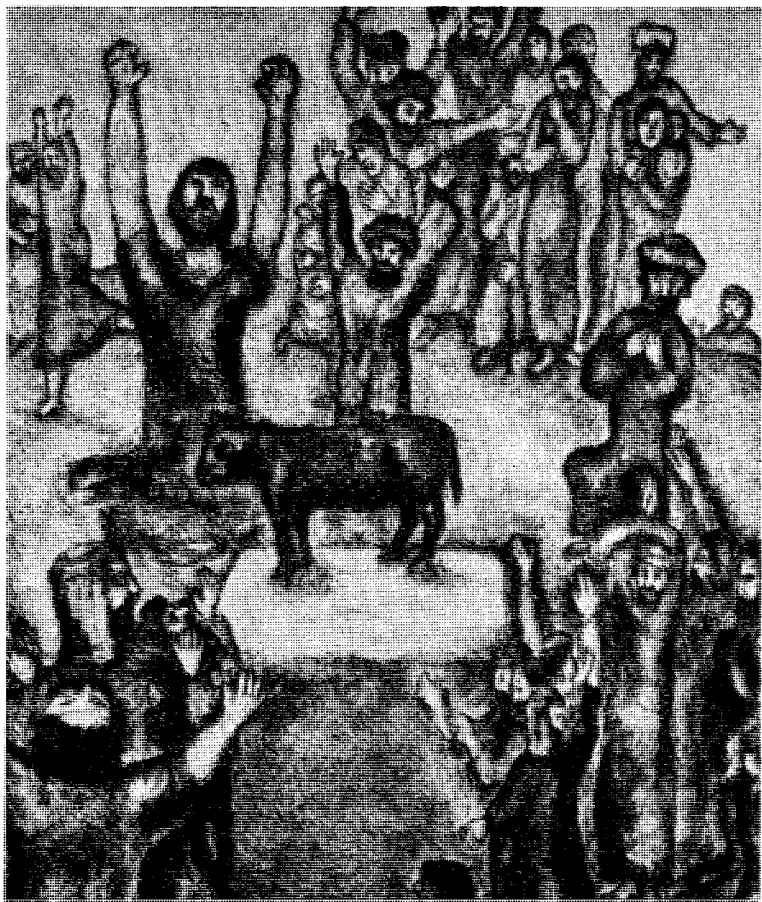

USA's hemmelige våpen: den blanke dollar.

sammenligning forøvrig. Da de Gaulle kom til makten var Frankrike uthulet og forarmet gjennom flere års mislykket kolonikrig. Militært og økonomisk var det lik en såpeboble og moralsk befant det seg på fallittens rand. Innenriks hersket rådløshet og alminnelig depresjon og bedre ble det ikke av at et utall politiske partier i sin streben etter småskårne særinteresser slet den nasjonale orden og enhet i filler. Med en praktisk talt løpende regjeringsskifte aspirerte det sterke til tittelen Europas «syke mann».

En lignende brakkmark var det i sin tid Hitler overtok ledelsen av. For ham fantes det kun én vilje og den var nasjonal. Denne vilje konkretiserte han i sin nasjonal-sosialistiske lære og skapte dermed den ide-faktor som skulle forene alle tyskere og samle deres krefter om å realisere det felles mål: å vekke Tyskland opp «fra den onde drøm» som det heter i en kampsang fra de årene. Og hans røst fant gjenklang, aldri har noe parti fått en lignende oppslutning, hverken før eller siden. Han hadde gitt de tyske folk dets selvtillit tilbake, og som en fugl Fønix

(Forts. s. 7)

Det skal bygges på en slags moderne dans omkring den anglo-amerikanske gullkalv. (Efter maleri av Chagall).

Under den begeistringsrus som fulgte i bevegelsens spor skulle tyskerne komme til å legge for dagen en nær sagt urokkelig tro på seg selv —

Krigsskylden — — (Forts. fra s. 1)

Warzava Léon Noel en klar erklæring som gikk ut på at Polen ville angripe Tyskland i øst hvis Frankrike var rede til å marsjere inn i Vest-Tyskland.

Gjennom dette tilbud om polsk våpenhjelp håpet Beck å bevege Frankrike til «handling». Hans anstrengelser mislykkedes, for Frankrike følte seg dengang for svak. Da heller ikke England ville foreta seg noe mot Tyskland, reiste Beck i hui og hast til London for å øve påtrykk på den britiske regjering. Der fikk han — som Hoggan uttrykker seg — en avvisning. Trass i denne Becks holdning anstrengte Hitler seg fortsatt for å vinne Polens vennskap.

TYSKLAND YDER POLEN HJELP

Det var Hitler selv som tilstrebet dette mål, for også utenriksminister von Neurath forfulgte en polskfiendtlig politikk. Derfor sendte han i februar 1937 ikke denne, men Göring til Warzava med det oppdrag å fremlegge en ny plan for samarbeide mellom de to land. Dette møte bar imidlertid ingen frukter.

En svær belastning på det tysk-polske forhold var Danzig, især fordi Beck i 1936 utnevnte oberst Marjan Chodacki, en utpreget chauvinist til polsk høykommissær i Danzig. Likevel avvek ikke Hitler fra den kurs han hadde slått inn på. Det viste seg spesielt på Münchener-konferansens tid.

Samme dag som München-avtalen ble avsluttet (30. september 1938) forela Beck regjeringen i den hårdt rammede «slaviske broderstat» et kortfristet ultimatum: innen to dager måtte Teschen, innen ti dager byens oppland avståes til Polen av Tsjekoslovakia. England var irritert over denne fremgangsmåte.

Da forholdet mellom Polen og Sovjetsamveldet dengang var meget spent, truet det landet fare fra den kant. Beck var bekymret for at naboen i øst skulle angripe ham, og tsjekkerne kunne gjennom ytterligere innrømmelser til Tyskland skaffe seg tysk bistand. Da spurte Beck den tyske sendemann om Tyskland i en polsk-tsjekisk krig ville opprettholde sin velvillige holdning og bad om tysk understøttelse i tilfelle av et sovjetisk angrep på Polen!

Så ble Polen ved Ribbentrop underrettet om at Tyskland ville innta en velvillig holdning i en polsk-russisk krig, hvilket betød så meget som å yde Polen alt det trengte i en slik konflikt.

Prag gav imidlertid etter. Polen hadde bragt en lett seir i hus over den svekkede broderstat og kunne fortsette sin tyskfiendtlige politikk. Dens sanne mål fant uttrykk i krigsplanene av 1933 og 1936 — i to historiske kjensgjerninger, som andre «historikere» og pressen tier om.

Lord Vansittart som i sitt syke tyskerhat ikke vek tilbake for noe.

Når de nå endelig blir kjent så er det Hoggans fortjeneste.

BAKGRUNNEN FOR DEN ENGELSKE HELOMVENNING EFTER MÜNCHEN

Skjønt Tyskland hadde tilsikret Polen bistand, holdt det siste hårdnakket fast på sin avvisende holdning i Danzig-spørsmålet. Heri ble det bestyrket av England, hvor det straks etter Münchenermøtet hadde satt inn et stemningsskifte, som syntes så meget mere gåtefullt som befolkningen var begeistret for det som hadde skjedd. «Massen av det engelske folk ønsket», som Hoggan skriver «åpenbart fred med Tyskland. Den hyldest som man gav Chamberlain da han vendte tilbake fra München var eksempelløs. For det enkelte folk var han dagens helt, for han hadde forhindret en tysk-engelsk krig.»

Hoggan undersøker meget omhyggelig årsakene til dette omsving, som imidlertid ikke hadde sin opprinnelse innen folket, men i det engelske førerskikt.

Allerede 3. oktober 1938, altså få dager etter München, kritiserte den kjente krigshisner Duff Cooper, som hadde søkt avskjed som første admiralitetslord i protest mot den Müncheneravtale som var blitt så begeistret mottatt av den engelske befolkning, regjeringen i Underhuset.

Han bebreidet den at den ikke hadde kjempet for tsjekkerne og gav uttrykk for den oppfatning at «det var hans og hans lands misjon å hindre Tyskland i å få en forrangstilling på Kontinentet.» Det var i tråd med den tradisjonelle engelske «likevektspolitikk».

Betegnende nok unnlot Chamberlain å svare noe på denne kritikk mot regjeringen fra hans tidligere undergivne Duff Cooper. Dermed forrødte han at for ham hadde München bare vært en taktisk forholdsregel og at hans mål på lengere sikt falt sammen med Duff Coopers, nemlig å svekke Tyskland. Med hensyn til «likevekts-

politikken», som alltid var rettet mot den sterkeste stat på Kontinentet, i dette tilfelle mot Tyskland, var det ingen uenighet mellom Cooper og Chamberlain. Ikke bare disse to menn, men alle Englands konservative politikere delte denne oppfatning.

På ett eneste punkt avvek de to menns meninger fra hverandre. Det var om det var tilrådelig for Storbritannia å angripe Tyskland allerede i 1938. Duff Cooper holdt England for sterkt nok, mens Chamberlain holdt det for klokere å vinne tid.

Den avgjørende hendelse i utviklingen av den britiske utenrikspolitikk etter München var imidlertid den omhyggelig tilslørte kjensgjerning at fra nå av tok utenriksminister Halifax, støttet på krigshisnerne, tøylene i sine hender. Før München hadde han bare virket som tilskuere, etter München derimot var Chamberlain bare tilskuere når det gjaldt engelsk utenrikspolitikk. De to hadde skiftet roller og det dermed forbundne skifte til krig ble fra da av tydeligere og tydeligere.

Hitlers innmarsj i Böhmen-Mähren bød England påskuddet til å la krigspolitikken også tre tydelig frem utad. Hoggan bedømmer dette slik: «Hitlers fremgangsmåte i Prag var for britene ene og alene signalet til å la den falske fredspolitikke falle. De britiske førere hadde forbedret seg i stor utstrekning for dette skritt allerede siden München-avtalen. De ville like lett ha funnet et annet påskudd hvis tsjekkerkrisen hadde tatt et annet forløp i 1939 — Britenes diplomatiske fremgangsmåte i tsjekker-spørsmålet etter München hadde fratatt England enhver rett til å besvære seg over Hitlers løsning av dette spørsmål. Halifax hadde vektet unna for det britiske ansvar i garantispørsmålet — Den britiske ledelse foretok en rekke skritt med hvilke de håpet å kunne gjøre en krig uunnngåelig. De satte seg dermed utover fredssønskene hos den langt overveiende del av verdens folk. De arbeidet for en krig mot Tyskland trass i den kjensgjerning at de britiske interesser ikke var truet fra tysk side og den tyske ledelse politisk og også ellers i enhver henseende var pro-britisk innstillet — Den britiske politikk var fremforalt så forkastelig fordi den gikk ut på å styrte så mange folk som mulig inn i en ny verdenskrigs redsler. Halifax og hans kolleger var dessuten bestemt på å velte hele ansvaret for deres sammensvergelse mot freden over på Adolf Hitler.»

For å hisse opp den engelske offentlighet mot Tyskland, betjente den britiske utenrikspolitikk seg av løgner. 17. mars, altså to dager etter Hitlers innmarsj i Prag, lot Virgil Tilea, den rumen-

Bolsjeviseringen - -

(Forts. fra s. 5)

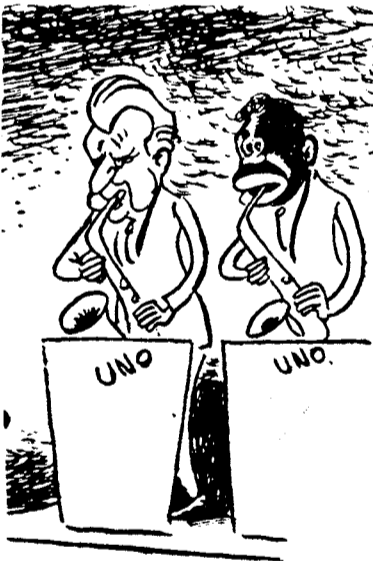
21 866 fly,
12 218 panservogner,
135 000 maskingeværer,
2 680 000 tonn stål,
57 509 000 meter bomullstøy,
15 417 000 par sko
og så videre i det uendelige.

Og så til dette gav amerikanerne mat nok til hele sovjetarmeen i mere enn halvparten av krigens varighet.

Roosevelts viktigste grunn til å gjøre dette var at han var grepet av tanken om en anglo-russisk verden. Chester Willmot skriver i sin bok «Kampen for Europa»:

«Roosevelts fredsbilde inkluderte ikke bare kolonisystemets avvikling, men oppgivelsen av innflytelsessfærer og balansepolitikk. Han ventet — som Hull fortalte Kongressen — at det ikke lenger ville være behov for «innflytelsessfærer, allianser, balansepolitikk eller noen av de særlige ordninger som nasjonene i vår ulykkelige fortid fikk i stand, som sikkerhet, eller for å fremme de enkelte lands interesser, når De forente nasjoner ble opprettet».

Det er de samme tanker om en anglo-israelsk verden som idag driver Kennedy. Han vil lage et integrert Europa, som sammen med et integrert Amerika skal danne begynnelsen til en anglo-israelsk integrert verden «uten hensyn til rase eller religion»

Vi er alle like — — —

ske sendemann i London, seg forlede av Vansittart og Halifax til å avgi en erklæring, i henhold til hvilken Tyskland hadde gitt Romania et ultimatum. Denne falskmelding ble av Vansittart straks videreledet til pressen, skjønt han visste at det var en blank løgn. Men den gjorde virkning i den britiske offentlighet. Samme dag holdt nemlig Chamberlain en tale i Birmingham hvori han advarte sine tilhørere om at Hitler kunne gjøre forsøk på å erobre verden (!). Tilea-løgner, som kort tid i forveien var blitt overlevert pressen, satte avisleserne i den rette stemning til å feste tiltro til Chamberlains påstander.

(Fortsettes).

som det står i F.N.s pakt. Det skal utelukkende bygges på penger, en slags moderne dans omkring den anglo-israelske gullkalv.

Men i et slikt samfunn vil de europeiske folk miste sin egenart og dermed sin forsvaresevne. Derfor gavner Kennedy og en verdensfolkene bare bolsjevismens sak, og intet annet.

På 45 års jubileet for grunnleggelsen av den røde armé sa marskalk Malinovskij at en tredje verdenskrig ville bli ført på amerikansk territorium.

Og det vil bli en borgerkrig ført under parolen å ta fra yankeene og gi til de fattige og farvede. Hvordan skal det amerikanske demokrati makte en slik krig?

Amerikanerne kan nok makte en såkalt imperialistisk krig mot Europa, men en borgerkrig på sitt eget territorium har demokratiet ingen betingelse for å makte. Demokratiet tapte borgerkrigen i Russland. Det tapte den i Spania, og demokratiet tapte de ublodige borgerkriger både i Tyskland og Italia.

Det er derfor ingen grunn til å tro at demokratiet skal vinne den kommende borgerkrig i Amerika. Der har yankeene (angelsakserne), to dødsfiender, som selv om de er innbyrdes uenige, begge ønsker livet av den angelsaksiske mann.

Den ene gruppe er latin-amerikanerne under ledelse av Moskva-vennen Castro. Den annen gruppe er negrene under ledelse av israelsk og muhamedansk intelligens.

I dag står Amerika på Russlands 1905 stadium. Fra 1905 til 1917 er bare 12 år.

Hvordan bolsjevikenes kamp i Amerika vil arte seg er ikke så godt å si, men demokratiet kan nok ikke møte den med atombomber.

For å komme seg ut av vanskelighetene har Kennedy truet med å sette igang en preventiv krig, hvor Europa skulle få bote for det amerikanske demokratis synden.

Men vi får håpe at de Gaulle har stoppet dette.

Ved selv å skaffe seg atomvåpen, og ved å stille seg nøytral kan han hindre Kennedy i å starte en preventiv krig.

Det samme kan vi. Ved å gå ut av krigsalliansen med Amerika og gå inn i en Nordisk og nøytral samling sammen med Sverige, kan vi holde oss utenfor det oppgjøret som nu forestår på Amerikas egen jord. På den tid Amerika har igjen som demokratisk stat kan vi bygge opp et nasjonal-idealistisk væpnet Norden.

På det amerikanske demokrati passer det som Quisling i «Russland og Vi» skriver om Kerenskij:

«I 1917 hadde førsteministeren Kerenskij lenge anledning til forholdsvis lett å gjøre bolsjevikenes i Russland uskadelige. Men han ventet med det til de

Neuropa - -

(Forts. fra s. 5)

reiste det seg fra Weimarveldets parlamentariske sump. Under den begeistringsrus som fulgte i bevegelsens spor skulle tyskerne komme til å legge for dagen en nær sagt urokkelig tro på seg selv og sin sak — parret med en livsglede og et pågangsmot som også rev alle de andre tyske stammer med om de enn befant seg utenfor det gamle riksområde. Når denne grenseløse idealisme som utfoldet seg undertiden kunne stige til et voldsomt brøl og anta nesten brutale former, skyldtes det at de forhold den var satt til å beseire ytet slik hatsk og vill motstand. Man må ha klart for seg at den nasjonale omveltning i Tyskland dengang var både en reaksjon og en revolusjon.

Under Adolf Hitlers førerskap stod de tyske land for første gang i hele sin historie frem som ett samlet rike — Grossdeutschland. En eldgammel tysk drøm var gått i oppfyllelse — og den var Adolf Hitlers verk. Bare dette alene kvalifiserer ham til et eget kapittel i historien den dag da seierherrene ikke lenger har eneretten til å skrive den. På få år skapte de maurflittige germanere nesten noe av et mønstersamfunn blant sine samtidige, og som dagens demokratiske politikere villig vekker kopierer i detaljer. Men med sin avgrunnsløse forakt for enere måtte de for enhver pris bringe dette samfunn til fall. Prisen skulle vise seg å bli den høyest tenkelige: de ødela det Europa de foregav å ville redde, og satte seg i en situasjon der de selv er de neste som skal likvideres.

La det også være sagt at tyskerne forsvarte drømmen sin med en seighet og en utholdenhet man må søke langt tilbake i historien for å finne maken til. I 6 år holdt de stand mot nesten 80 % av jordens befolkning. Det var en overmakt på 25 mot 1 og dertil kom materiell-knapphet og praktisk talt ingen tilgang på strategiske råvarer

ble farlige. Og da det ble farlig, utsatte han det til det ble umulig».

Disse folkene som absolutt skal lage en demokratisk verden, de får som de også selv sier — ingen demokratisk verden til slutt.

Det vil ikke si det samme som at bolsjevismens seier i Amerika er gitt.

De hvite kunne ha vunnet i Russland hvis de hadde hatt en samlende idé istedetfor det kjønnsløse kapitalistiske demokrati.

De nordiske folk i Amerika kan seire hvis de snur ryggen til demokratiet og tar kampen opp og bruker Quislings lære, det nordiske prinsipp, som rettesnor.

O. K.

som gummi og olje.

Kampen ble hård og endte ikke før det nasjonale Tyskland og dermed det som dengang representerte europatanken var fullstendig nedkjempet. Tysklands skjebne etter en tapt krig var allerede avgjort på forhånd: «Germany must perish», Tyskland skulle ødelegges i alle fall. Det skulle «gjøres om til en potetåker». Under slike forutsetninger valgte Hitler den heroiske undergang for på den måten muligens å kunne bringe kommende slekter kraft til en oppstand. Av seierherrene er dette naturligvis fremstilt som Hitlers «forbrytelse» at han lot kampen fortsette selv etter at utfallet var gitt, selv om han derved røpet egenskaper som demokraten selv gjerne liker å skryte av. Han handlet på dette punkt helt i overensstemmelse med sin bevegelses stolte tradisjoner fra mange år i stadige kamper. Allerede Aristoteles var inne på dette:

«Et fritt menneske er et menneske som i visse situasjoner nekter å akseptere livet hvis det innebærer åndelig nedverdiggelse. Den som hevder at det er tilværelsens mål å overleve for enhver pris, er moralsk død».

De demokratiske propagandister tenker slett ikke på at der hos det tyske folk måtte være til stede en vilje til innsats, og at uten en slik vilje ville det ikke vært mulig å anspore nasjonen til kamp — right to the bitter end. Det ville allikevel bare resultert i et kollaps lik det franske i 1940. Men vi tar nok ikke mye feil om vi mistenker de demokratiske ledere for å ønske at de i denne stund hadde under seg et folkehav som var like selvoppofrende og innsatsberedt som det tyske under Hitlers amtstid. Hvor anderledes ville f. eks. ikke Vestfelttoget ha artet seg i 1940 om ikke det dekadente og gjennomkorrupte Frankrike p.g.a. manglende vilje hadde ramlet sammen som et korthus bare man banket på døren?

I Europa fikk man etter Tysklands fall et politisk tomrom. Naturen tåler som bekjent ikke tomrom. Derfor må europeerne selv fylle ut. Hvis ikke vil Asia eller Amerika gjøre det. De har inntil videre bare delt det mellom seg.

Om det skal lykkes de Gaulle å skape grunnlaget for et nytt Europa som nødvendigvis må bli et Totaleuropa — det kan bare tiden vise. Foreløpig har han nok med å konsolidere stillingen hjemme i Frankrike og med å forsøke å gjøre det klart for de andre fem EEC-landene hvilken skjebnetung oppgave som faktisk ruver foran dem. Muligheten er til stede, for selv nasjonalsosialismen begynte som et indre tysk anliggende.

B'nai B'riths Anti-Defamation League -

(Forts. fra s. 1)

tysk-amerikanske forbund med en spion, som ble lederen Fritz Kuhns personlige sjåfør».

Som kjent var starteren av den store Ford-bedrift Henry Ford en innbitt antisemit i sin tid, og gav offentlig uttrykk for dette. Ligaen greide imidlertid å stoppe munnen på ham og fremkalle en situasjon som beskrives slik:

«ADL skaffet seg en offentlig undskyldning fra industrisjefen Henry Ford, hvis avis Dearborn Independent i årevis hadde våset om en 'internasjonal jødisk sammensvergelse'»

«Time» forteller ikke at jødene satte igang en stor boikottaksjon mot Fordverkene med støtte av rasefrender verden over og at det var rent forretningsmessige grunner som dikterte den avtvungne «unnskyldning». — Men boikotten vettskremte iallfall Fordfamilien, slik som ligaen og dens moderorden har vettskremt så mange, slik at situasjonen nå er denne:

«Fordfamiliens syn skiftet så komplett(!) at i 1951 kunne ADL gi Henry Ford II sin høyeste belønning for «fremragende bidrag til berikelse av vår demokratiske arv». I 1954 fikk Ford Foundation også en utmerkelse».

Det var spesielt etter verdenskrig II tidene ble bedre for ADL og dens jødiske bakmenn, idet legenden om de 6 millioner naturligvis gjorde sin virkning. Og da kunne virksomheten utvides slik at

«etter krigen gjorde ligaen i stadig stigende utstrekning ikke bare antisemitismen, men alle borgerlige rettigheter til gjenstand for virksomheten. Den reiste sak i den historiske avgjørelse om skoleintegrering i høyesterett i 1954 og har arbeidet sammen med NAACP i sydstatene. — Idag har ADL et årlig budsjett på 3 millioner

Begivenhetene gjorde den til et europeisk anliggende og etter krigen har den sogar nådd ut til de land som var med på å beseire Det tredje rike. Dermed er den blitt et verdensanliggende, noe den daglige hets er et håndfast bevis for.

Kan de Gaulle tenne den gnist som igjen vekker et Europa med en egen fri vilje og kraft til å hevde den, da vil også han — kanskje — gå over i historien som en av Europas virkelig store nasjonale førere — selv om han i en periode av sitt liv var å finne i den motsatte leir. Den demokratiske propagandamølle har iallfall utstyrt ham med alle nødvendige kvalifikasjoner.

Det mangler faktisk bare at han har gasset 6 millioner jøder, så kunne vi ta ham opp som æresmedlem blandt alle de andre virkelig store «krigsforbrytere».

dollars (vel 21 millioner kroner), en fast ansatt stab på 150 jurister, reklamefolk og sosialarbeidere, 26 lokalkontorer».

Nå er det naturligvis ikke alltid så lett å få det til å stemme. I tilknytning til at ligaen har slått fast at 67 % av 1152 klubber praktiserer «religiøs diskriminering, hovedsakelig overfor jøder», finner «Time» på sin side det nødvendig å slå fast i en parentes at 90 andre klubber «for det meste jødisk dominerte, stenger ute kristne eller har satt kvoter for kristne.»

Men ellers er alt fryd og herlighet ved jubileet. Ved jubileumsmiddagen var naturligvis president Kennedy tilstede og fikk ligaens Democratic Legacy Award for sine anstrengelser for å «sikre anvendelsen av de konstitusjonelle prinsipper om frihet for alle amerikanere». Kennedy var gjenselig og «lo hjertelig» da forsamlingen stemte i med «We want no Irish here». Og ligaens nasjonale leder, sakføreren Henry Edward Schultz erklærte tilslutt:

«Støyende, likefrem, åpenlys antisemitisme er ikke så fremtredende idag i dette land. Vi har gjort virkelige fremskritt på disse 50 år. Men nå kommer vi inn på de vanskeligere områder av diskriminering. Vi er på, man kan si «The ten-yard line». Målet ligger like foran oss. Men alt kommer til å bli meget hardere».

Som sagt, alt dette storartede arbeide gjelder USA og land med negerproblemer og denslags, ikke Israel, som jo unektelig skulle kunne praktisere de prisverdige prinsipper på den tidligere arabiske befolkning, som dels er myrdet og fordrevet, dels lever i Israel som 2. klasses borgere.

Dette kan kanskje gjøre noen hver litt mistenksom, og enda mere mistenkelig er det kanskje at «Time» i jubileets år tier så bom stille om hovedorganisasjonen bak A. D. L., den jødiske frimurerorden B'nai B'rith, som på ingen måte oppfyller ligaens krav om like rett og adgang for alle.

La oss hjelpe på de manglende opplysninger om den virkelige jublant med et lite bidrag, hentet fra en bok utgitt i 1936 av den tyske jurist Wichtl-Schneider om «Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik»:

«I de oven angitte tall 104,000 frimurere i Tyskland, er medlemmene av den jødiske B'nai Brith-orden ikke medregnet. B'nai Brith-orden hadde i Tyskland omkring 80 losjer med langt over 9,000 jødiske medlemmer. Den teller over 75,000 medlemmer i alle stater». (Side 26).

«Den uavhengige orden B'nai Brith (U.O.B.B.) er ren jødisk

og ble ikke godkjent av de otte tyske storlosjer fordi den var et «Geheimbund» (en hemmelig forening). Om dens utbredelse sammenlign s. 26. I årtier førte jødene en skarp kamp mot de tyske storlosjer som nektet ikke-kristne opptagelse. De ble så lenge skreket ut som intolerante og efterliggende til flertallet av dem besluttet seg til å la «det kristelige prinsipp» falle. Etter at jødene så hadde nådd sitt nærmeste mål, skapte de selv en ren jødisk organisasjon på frimurersk grunnlag, til hvilken ingen ikkejøde hadde adgang. Men likevel krevde de for sine egne medlemmer uhindret adgang til alle de øvrige losjer. Ordenen arbeider i USA, hvor den ble stiftet i 1842, i England, Tyskland, Østerrike, Ungarn, Romania o.s.v. De førende jøder sitter for størsteparten i ordnens ledelse. Denne orden var kjent i Tyskland som et «velgjørenhetsselskap». Dens sentral forfulgte imidlertid politiske, og det jødisk-politiske mål. «Utviklingen av jødedommens høyeste interesser» angir den selv som sitt mål (Allg. Handbuch der Freimaurerei I, s. 112) «Tribune Juive» skriver at den har alltid vært rede til å medarbeide for «enhver gagnlig jødisk sak» (25. februar 1921, fra «Jewish Chronicle», nr. 2703).

I ledelsen av dette i hele verden utbredte hemmelige forbund satt bl. a. Br. Morgenthau (Henry Morgenthau, født 1856 i Mannheim, var 1913 til 1916 amerikansk sendemann i Konstantinopel, hans sønn av samme navn ble i januar 1934 finansminister), Brandeis, Mak (zionist, dommer), Warburg, Elkus o.s.v. Adresseboken for U.O.-B.B. 1928/29 angir fem bankierer ved navn Warburg som medlemmer av B'nai Brith-orden, tilhørende Steinthal-losjen i Hamburg.

Ordenen B'nai Brith motsier frimureriets grunnlov. Denne grunnlov består i fornektelse av forskjell i rase, nasjon, konfessjon o.s.v. innenfor «en broderkjede». Frimurerordenen B'nai Brith er imidlertid ren jødisk, den opptr bare jøder».

«Bemerkelsesverdige er det at U.O.B.B.'s nye ordenshus i Berlin ble innviet av den tyske keiser personlig! Tilskyningen her til tør være utgått fra Rathenau d.e., som var medlem av U.O.-B.B. og av «Alliance Israélite Universelle». «Latomia» offentliggjorde i år 1862 i en artikkel «Den nordamerikanske jødeorden U.O.B.B.» ordnens statutter. Ordenen skal virke «til velferd (frelse) for hele verden og til ære for Israel».

Efter dette synes det nok som om B'nai B'rith-ordenens avkom ADL er kommet noe på avveier og burde kunne finne et mere nærliggende mål i å reformere og forbedre sitt jødiske opphav. Når det er gjort kunne den jo ta seg litt av forholdene i Israel.

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

gerende sjef for luftvernsbatteriet (maskinkanonbatteriet), fenrik Munthe Kaas. — Batterisjefen, kaptein Kleppe, var nemlig kommandert til deltagelse i et skytekursus i Syd-Norge, og var altså ikke i Narvik 8. 9. april. —

Og det eneste merkelige ved denne bortkommanderingen er at ikke jeg ble beskyldt for å ha fått den til for å «svikke Narviks forsvar». Det var altså hans nestkommanderende fenrik Munthe Kaas, som var batteriets sjef. Riktig en kjekk ungdom, som jeg ønsker alt mulig godt her i livet. Han kom ca. klokken 21.30. Jeg satte ham inn i situasjonen, fortalte om den tyske flåteavdelingen, og gav ham ordre til å gjøre alt klart.

«Uten nærmere ordre fra meg fyrer De løs på fremmede fly,» sa jeg. Og dermed mente jeg de tyske som jeg antok ville vise seg. Det var jo ikke andre som var ventendes.

Fra divisjonskontoret i Harstad hadde jeg ikke fått noen ordre om å skyte på tyskerne. Norge var jo denne kvelden 8. april nøytralt og ikke i krig med Tyskland.

Men jeg tenkte det var riktig å gi batterisjefen en klar ordre som tok sikte på den sannsynlige utvikling av situasjonen, og bare få timer

etter at han hadde vært hos meg, var vi i allfall i krig, så batteriet kunne bare begynne.

Jeg hadde ikke gitt fenrik Munthe Kaas annen orientering enn her nevnt og ordren:

«Gjør alt klart».

Detaljene fikk jo bli hans sak. Og fenrik Munthe Kaas var den ideelle underordnede:

Han begynte ikke å spørre og grave, men forlot regimentskontoret i en fart og alarmerte batteriet. Han holdt hele styrken i batteristillingen fra kl. 22.00 til kl. 2 morgenen den 9. april, da han sendte halvparten til kvarterene.

Han lot hente de to kanonene som sto på Malmbolagens verksted, slik at nå alle 4 kanoner sto på plass. Telefonen ble lagt ut og ammunisjon til kanoner og mitraljøser var tilstede. Ialt 6 mitraljøser stod i stilling som dekning for batteriet.

Det var bare halve mannskapsstyrken som var i stilling etter kl. 2 morgenen den 9. april. Men denne styrken var tilstrekkelig til å betjene batteriet i første omgang.

Fenrik Munthe Kaas hadde gitt ordre om at den hvilende styrke ikke måtte kle av seg, men være klar til utrykning på korteste varsel. En ordre som jeg forresten selv gav til bataljonen da den kom.

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

klok og altfor vakker til å bli sittende her lenge.

«Doktor Hora har lovet meg at jeg skulle forbli alene i sellen med jødinnen, det vet dere da, mine herrer. Hvorfor altså denne sigøynerleir?»

«Doktor Hora ble arrestert for etpar minutter siden», ler en overkonstabel over hele ansiktet. «Jeg unner det svinet det hjertelig. Han er jo ikke noe menneske, men en satan!»

«Så? Er han arrestert? Finnes det da noen i politipresidiet utenom dere som ennå ikke er arrestert? En nydelig butikk, får'n si. Nå, for min skyld kan dere gjensidig rive hodene av hverandre. Dere tror vel ikke at jeg vil bli i sellen sammen med denne lusete banden?»

«En av de selvkronede politipresidenter har jo gitt ordre til at alle sigøynerskene skal inn i én selle, og bortsett fra selle 16 er alle seller overfylte. Hva de arme kvinnfolkene har gjort for noe galt er det ikke en sjel som vet. Først for etpar dager siden ble de sloppet løs eller rømte fra en tysk leir, hvilken av delene vet jeg ikke. Kvinnene måtte sette opp piggrådgraver, de har gravet skyttergraver og gjort så å si alt det sprøyte som tyskerne ville stanse russerne med. Siden igår har vi

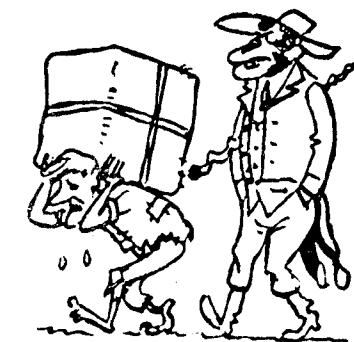
imidlertid fått friheten, og så blir enhver sperret inne som har overlevet Hitler. Så lenge vi har tjeneste her kan De uten videre forbli på gangen, fru Reumann. Hvor lenge vi holder ut er riktig nok en annen sak — pøblen har allerede besatt tre avdelinger av politipresidiet.»

Fru Pecha kommer tilsyne i døren. Utmattet av å kjempe seg frem, klærne istykkerrevne på flere steder, skjelvende av raseri. «Hent vesken min og termosflasken min», skriker hun til politifolkene. «Og banden må straks avluses ellers blir vi spist levende av lus alle sammen!»

«I avlusionsrummet sitter det innesperret noen kommissærer», flirer en konstabel fornøyet. «Det er intet å gjøre, fru Pecha!» «Godt — jeg går selv til den fordømte presidenten. Har dere fått fatt i sakene mine?»

Sakene er sporløst borte, sigøynerskene sverger dyrt og hellig at de ikke har stjålet noe, og politifolkene viser slett ingen lyst til å visitere dem.

Helena kjenner tilfreds på den lille kuffertnøklen i lommen. Hun har tenkt på alt. Kufferten lukket og skjøvet helt inn under sengen. Fra gangen kan hun se over hele sellen. Foreløpig er kufferten i sikkerhet.

20 SMÅ FREDSSOLDATER.

Norsk utviklingshjelp har nå iallfall fremlagt en plan, som er blitt behørig oppreklamert i fjernsyn, radio og presse: også Norge skal følge det amerikanske eksemplet og lage et «fredskorps». Når USA gjør noe slikt, så er det som normale mennesker burde forstå bare et ledd i den nykolonialisme som nå lanseres under vakre demokratiske slagord, mens nordmennene vel burde ha nok med å kolonisere sitt eget land. Det norske fredskorpset skal bestå av 20 medlemmer som skal settes inn i et eller annet negerland som er kommet i ulykken etter å ha «fått sin frihet», men det tør kanskje bli vanskeligere å skaffe så meget som 20 fjols til å utføre det planlagte oppdrag. Iallfall har det negerglade blad VG sørgelige nyheter å melde fra en rundspørring blant ungdommen. Tre navngitte intervjuobjekter synes alle som en at det hele er «noe stort tull», som en av dem uten omsvøp uttrykker det. Det synes vi også.

EN AV URETTENS YPPERSTEPRESTER.

Høyesterettsadvokat Annæus Schjødt, som gjorde

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

MALERARBEIDE OG

RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

seg så herostratisk berømt under «retts»oppjøret, bl. a. som aktor i saken mot Quisling og i en rekke andre saker, har nylig fylt 75 år og er blitt behørig, men det forekommer oss noe behersket hyldet i pressen. Begeistring for disse folk fra den store urettes tid synes å ha kjølnet betraktelig og det er bare såvidt avisene minner om Schjødts skandaløse aktoriat i Quislingsaken. Men MORGENBLADET understreker noe som mange har glemt, men som også gir en forklaring på Schjødts innsats under «retts»oppjøret, nemlig at «i sine unge dager var Annæus Schjødt litt av en radikaler, han ble i sine studentdager valgt til formann i Studentersamfundet, oppstillet av den sosialistiske opposisjon.»

DOLLARS-IMPERIALISMEN.

Den amerikanske storkapitals infiltrering i Tyskland, som vel i adskillig grad forklarer den vinglete tyske utenrikspolitikk, er betydelig mer utbredt enn vanlig antatt. Etter hva som fremgår av «Handbuch der amerikanischen Wirtschaftsverbindungen in Deutschland» er det allerede 600 firmaer i Vest-Tyskland hvis kapital helt eller delvis er på amerikanske hender og dertil ca. 300 lisenstagere. Hvorledes er det med Norge og den internasjonale storkapital? Og ikke nok med dette. I en Bonn-melding heter det at den amerikanske kapital stadig trenger mere inn i Europa. Paukeslaget var i september ifjor salget av de tyske Adox-Werke til Du Pont, verdens største kjemiske konsern. Også Opal strømpfabrikk gikk etter sin konkurs over på amerikanske hender. USA-investeringene i Europa beløper seg til rundt regnet 8 milliarder dollars. Bare året 1961 bragte en tilgang på 1 milliard dollars.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

DE GAULLE: ADOLF HITLER.

Vi synes den jødiske avis «Jedioth Chadashoth» (Tel Aviv) også bør få komme til orde om de siste begivenheter i Europa: «I millioner av britiske hjem kom det grå, trette, trykkede ansiktet til Harold McMillan tilsyne på fjensynskjermen. Ordene hans var ventet med den største spenning, for sammenbruddet av Brüsselforhandlingene om Englands inntreden i EEC hadde smadret hele hans økonomiske politikk. Dog, McMillan medgav at han ingen alternativ politikk hadde. Regjering, fjernsyn, radio og de fleste britiske aviser har begynt et propagandafelttog mot de Gaulle og Frankrike, slik som det vel aldri tidligere har skjedd noe sted i verden når det gjelder et land som ihvertfall formelt er en forbunds-felle og dets statsjef. de Gaulle blir offentlig sammenlignet med Adolf Hitler. USA og Frankrikes fem EEC-partnere blir truet med at de Gaulle har til hensikt (på samme måte som Hitler) å slutte forbund med Russland for å skape en fransk-russisk «europisk nyordning.»

OGSÅ EN UTVIKLINGS-HJELP.

Også Indonesias Sokarno driver sin form for utviklingshjelp for farvede folk. Men han bruker kanoner og ikke dollars. I en tale nylig erklærte han at han ikke la skjul på at han hadde sympati for Nordborneo. Det er å anta, skriver DEUTSCHE NATIONALZEITUNG, at diktatoren, som nylig med amerikansk hjelp og mot befolkningens vilje tilrev seg Nyguinea, søker etter nye erobringer. Hans eget land er fullstendig ruinert som følge av uavlatelige økonomiske kriser.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land